

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 565/2013-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. decembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti L. Š., K., zastúpeného advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/139/2009 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C/690/2002, predtým vedenom pod sp. zn. 13 C/108/1996) v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004, za účasti Okresného súdu Košice I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/139/2009 v období po právoplatnosti nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004 porušené boli.

2. Okresnému súdu Košice I p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/139/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. L. Š. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť L. Š. trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. K., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 565/2013 z 23. septembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť L. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/139/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“) v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o nároku vylúčenom na samostatné konanie, a to protinávru sťažovateľa uplatnenom na okresnom súde ešte v konaní pôvodne vedenom pod sp. zn. 13 C 690/2002.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 Spr V/445/2013 (doručeným ústavnému súdu 29. októbra 2013), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Po právnej stránke vec nie je zložitá. Po oboznámení sa s obsahom spisu musím však pripustiť určitú zložitú veci po skutkovej stránke. Skutková stránka veci ale nespôsobila zjavne neprimeranú dĺžku konania. Doterajšiu dĺžku konania do značnej miery ovplyvnili procesné úkony účastníkov konania, návrhy na nariadenie predbežných opatrení, návrhy na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov, návrhy na ustanovovanie zástupcov z radov advokátov účastníkom konania, návrhy na vstup ďalších účastníkov do konania, návrhy na rozšírenie žalobného návrhu a pod. Proti rozhodnutiu súdu o týchto návrhoch podali účastníci konania niekoľkokrát odvolanie a spis bol zakaždým predložený krajskému súdu. Súd musel niekoľkokrát vyzývať navrhovateľov na upresnenie žalobného návrhu a tiež na predloženie potrebných dokladov. Niekoľkokrát bolo pojednávanie odročené pre neprítomnosť účastníkov konania alebo ich zástupcov.

Dňa 27. 9. 2013 súd vo veci rozhodol. Proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 11. 10. 2013 odvolanie žalobca (sťažovateľ).

Dňa 14. 10. 2013 podala odvolanie aj žalovaná v 1. rade.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 18. novembra 2013), v ktorom uviedol: „*Pokiaľ ide o stanovisko k sťažnosti podané porušovateľom, to len potvrdzuje dôvodnosť podanej sťažnosti.*“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a predloženého súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 690/2002 ústavný súd zistil v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004 tento priebeh a stav konania:

- 22. júla 2003 – okresný súd uznesením pripustil, aby do konania na strane navrhovateľa vstúpil S. Š. (navrhovateľ v 2. rade) a na strane odporcu A. Š. (odporkyňa v 2. rade),

- 31. októbra 2003 – Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 14 Co 153/03 uznesenie okresného súdu v spojení s opravným uznesením zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie,

- 5. januára 2004 – okresný súd uznesením opätovne rozhodol o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a krajský súd následne po podaní odvolania uznesením sp. zn. 14 Co 49/04 zo 17. marca 2004 napadnuté uznesenie okresného súdu v časti potvrdil a vo zvyšnej časti zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie,

- 11. júna 2004 – po podaní odvolania proti uzneseniu okresného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 219/04 z 30. júla 2004 uznesenie okresného súdu v časti potvrdil a v časti zmenil,

- 8. decembra 2004 – pojednávanie vo veci bolo odročené na neurčito na účel ďalšieho dokazovania,

- 10. mája 2005 – okresný súd uznesením uložil sťažovateľovi v lehote 10 dní spresniť svoj návrh na vydanie predbežného opatrenia zo 7. apríla 2005,

- 16. júna 2005 – okresný súd uznesením vyzval sťažovateľa, aby odstránil nedostatky podania z 19. mája 2005,
- 26. augusta 2005 – okresný súd uznesením odmietol návrh navrhovateľa v 2. rade na vydanie predbežného opatrenia a vo vzťahu k sťažovateľovi ho zamietol,
- 22. decembra 2005 – krajský súd uznesením sp. zn. 1 Co/390/2005 uznesenie okresného súdu z 26. augusta 2005 zmenil tak, že odporkyni v 1. rade zakázal predmetnú nehnuteľnosť predať, darovať alebo iným spôsobom previesť na iného, čím návrhu sťažovateľa vyhovel,
- 17. júla 2006 – okresný súd pojednávanie odročil na 11. september 2006 na účel ďalšieho dokazovania,
- 11. septembra 2006 – na pojednávaní bol vypočutý sťažovateľ, pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ bol zaviazaný v lehote 30 dní predložiť okresnému súdu požadované dokumenty,
- 26. marca 2007 – nariadené pojednávanie sa neuskutočnilo z dôvodu neúčasti účastníkov konania a bolo odročené na 13. jún 2007; neskôr bolo odročené na 16. júl 2007,
- 16. júla 2007 – na pojednávaní bol vypočutý navrhovateľ v 2. rade, pojednávanie bolo odročené na 17. október 2007,
- 19. septembra 2007 – okresný súd uznesením ustanovil odporkyni v 1. rade právnu zástupkyňu advokátku JUDr. H.,
- 17. októbra 2007 – na pojednávaní boli vypočuté odporkyne v 1. a 2. rade a predvolaný svedok, pojednávanie bolo odročené na 12. december 2007,
- 12. decembra 2007 – pojednávanie sa uskutočnilo, účastníci konania neúčast' ospravedlnili, pojednávanie bolo odročené na 19. marec 2008, pričom toto pojednávanie sa taktiež neuskutočnilo tak ako pojednávanie nariadené na 25. jún 2008,
- 26. augusta 2008 – v dôsledku úmrtia odporkyne v 2. rade a späťvzitia návrhu navrhovateľa v 2. rade z 25. augusta 2008 okresný súd uznesením z 19. januára 2009 konanie proti odporkyni v 2. rade zastavil (v dôsledku jej úmrtia) a vec v časti týkajúcej sa navrhovateľov v 1. a 2. rade proti odporkyni v 1. rade vylúčil na samostatné konanie,
- 12. apríla 2010 – pojednávanie sa z dôvodu neprítomnosti účastníkov konania neuskutočnilo a bolo odročené na 28. jún 2010, uvedené pojednávanie sa taktiež neuskutočnilo z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne,

- 22. novembra 2010 – pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 7. marec 2011, z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne bol nariadený ďalší termín pojednávania na 25. máj 2011,
- 25. mája 2011 – pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti zákonnej sudkyne (urgentné vyšetrenie rodinného príslušníka po úraze) odročené na 18. júl 2011,
- 18. júla 2011 – pojednávanie bolo odročené na neurčito na účel ďalšieho dokazovania,
- 29. februára 2012 – pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na neurčito s tým, že po doručení vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa bude rozhodnuté o ďalšom procesnom postupe,
- 28. novembra 2012 – pojednávanie bolo odročené na 21. január 2013. Uvedené pojednávanie sa uskutočnilo s tým, že bolo odročené na 11. február 2013 na účel ďalšieho dokazovania,
- 11. februára 2013 – pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 4. marec 2013 na účel vyhlásenia rozhodnutia,
- 4. marca 2013 – okresný súd uznesením rozhodol, že bude pokračovať vo vykonávaní dokazovania, následne pojednávanie odročil na neurčito s tým, že sťažovateľ bude vyzvaný, „*aby upresnil niektoré doklady, ktoré sú sporné v tomto konaní a prípadne priložil iné čitateľné fotokópie týchto dokladov*“,
- 6. septembra 2013 – pojednávanie bolo odročené na 27. september 2013 na účel vyhlásenia rozhodnutia,
- 27. septembra 2013 – okresný súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorý bol po písomnom vyhotovení doručený účastníkom konania, sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 11. októbra 2013 podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie. Odvolanie proti uvedenému rozsudku podala 14. októbra 2013 aj odporkyňa v 1. rade.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o vzájomnom návrhu sťažovateľa v občianskoprávnej veci týkajúceho sa nárokov vyplývajúcich z podielového spoluvlastníctva účastníkov konania k nehnuteľnostiam (rodinný dom a pozemok).

Ústavný súd v zhode s už vysloveným názorom v náleze sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004, ako aj s názorom predsedu okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti nepovažuje vec za právne zložitú. Určitú mieru skutkovej zložitosti možno pripustiť, avšak na druhej strane touto okolnosťou nemožno ospravedlniť skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo napriek nálezu ústavného súdu z 28. januára 2004, ktorým už bolo vyslovené porušenie označených práv sťažovateľa, dosiaľ právoplatne skončené.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní pred okresným súdom mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004 nezistil na strane sťažovateľa také skutočnosti, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili doterajšiu dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ predseda okresného súdu v súvislosti s predĺžením konania poukazuje na procesné úkony realizované účastníkmi konania (napr. návrhy na nariadenie predbežných opatrení, priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ustanovenie zástupcov z radov advokátov, vstup ďalších účastníkov do konania a pod.), ústavný súd poznamenáva, že ide o štandardný a legitímny postup v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktorý má za následok predĺženie konania, avšak ho nemožno pripísať na ťarchu sťažovateľa, ale ani na ťarchu okresného súdu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

V období priebehu konania od 7. augusta 2003 do 22. decembra 2005 postupoval okresný súd podľa názoru ústavného súdu neefektívne. V uvedenom období sa okresný súd zaoberal iba rozhodovaním o návrhu sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia, pričom až uznesením krajského súdu z 22. decembra 2005, teda asi po jeden a pol roku, bolo o predmetnom návrhu definitívne rozhodnuté v prospech sťažovateľa.

Obdobím nečinnosti podľa názoru ústavného súdu je obdobie od 19. januára 2009 (okresný súd uznesením konanie voči odporkyni v 2. rade zastavil a vec v časti voči odporkyni v 1. rade vylúčil na samostatné konanie) do 22. novembra 2010 (uskutočnilo sa ďalšie pojednávanie).

Aj nasledujúce obdobie až do 29. februára 2012 sa vyznačuje nečinnosťou okresného súdu. Pojednávanie v tomto období nariadené na 25. máj 2011 a 18. júl 2011 sa neuskutočnili.

Napriek tomu, že pojednávanie uskutočnené 11. februára 2013 bolo odročené na 4. marec 2013 na účel vyhlásenia rozsudku, okresný súd rozsudok napokon na tomto

pojednávani nevyhlásil a uznesením rozhodol, že bude pokračovať vo vykonávaní dokazovania a vyzve sťažovateľa, „aby upresnil niektoré doklady, ktoré sú sporné v tomto konaní“. Uvedené nesvedčí o efektívnosti a sústredenosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. „Aj neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.“ (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010)

Ani po vyhlásení rozsudku na pojednávaní uskutočnenom 27. septembra 2013 nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené. Proti rozsudku okresného súdu sa odvolal sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 11. októbra 2013 a 14. októbra 2013 podala odvolanie aj odporkyňa v 1. rade.

Ústavný súd poukazuje na to, že napriek nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004, ktorý porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní už vyslovil, predmetné konanie dosiaľ nebolo právoplatne skončené. Hodnotiac uvedené obdobie a berúc do úvahy aj celý doterajší priebeh napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že nečinnosťou a neefektívnym postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C/139/2009 v období po právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu sťažovateľom označených práv.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby v záujme zavŕšenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že v dôsledku postupu okresného súdu v napadnutom konaní *„úplne stratil dôveru, že v prípade akéhokoľvek porušenia práva je tu garancia nápravy zo strany authority, akou by mal byť súd...“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 13 C/139/2009, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené napriek tomu, že ústavný súd svojím nálezom sp. zn. III. ÚS 183/03 z 28. januára 2004 už vyslovil porušenie práv označených sťažovateľom, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. R. K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty [ďalej len „DPH“ (na základe predloženej fotokópie osvedčenia o registrácii pre DPH)], uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18

ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 331,13 €.

Ústavný súd podanie právneho zástupcu sťažovateľa doručené mu 18. novembra 2013 nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013